

Səməd Vurğun
Dağlar

Binələri çadır-çadır,
Çox gəzmişəm özüm, dağlar!
Qüdrətini sizdən aldı
Mənim sazım, sözüm, dağlar!

Maral gəzər asta-asta,
Enib gələr çeşmə üstə.
Gözüm yolda, könlüm səsdə,
Deyin, necə dözümlü, dağlar?

Hər obanın bir yaylağı,
Hər tərmanın öz oylağı;
Dolaylarda bahar çağı
Bir doyunca gəzim, dağlar!

Qayaları baş-başadır,
Güneyləri tamaşadır.
Gödək ömrü çox yaşadır
Canım dağlar, gözüm dağlar!

Bir qonağam bu dünyada,
Bir gün ömrüm gedər bada.
Vurğunu da salar yada
Düz ilqarlı bizim dağlar.

Vurğun S. Dağlar : şeir // Seçilmiş əsərləri. – Bakı: Çarşıoğlu, 2004. – S. 83.

Səməd vurğun
Dağlar

Yenə nə durursan pəhləvan kimi,
Çirməyib qolunu mərdanə, dağlar!
Könül yenə bəhri-bipayan kimi
Səslənir çalxana-çalxana, dağlar!

Mən çox istərdim ki, sənin heç zaman
Örtməsin o dilbər hüsnünü duman.
Elin zərərindən mənəfəət uman
Boyansın, demişəm, al qana, dağlar!

Zirvəndəki söyüd göylərə çatır,
Kölgəsində yorğun yolçular yatır;
Maralın, ceyranın min işvə satır,
Su göndər bu yerdə yanana, dağlar!

Çox gözəl olursan ellər köçəndə,
Suyundan gəlinlər, qızlar içəndə;
Qıy vurub tərmanın yel tək keçəndə,
Bir vəlvələ düşər hər yana, dağlar!

Vurğun S. Dağlar : şeir // Seçilmiş əsərləri. 5 cildə. – Bakı: “Şərq-Qərb”, 2005.
– C.1. – S. 33.

Səməd Vurğun
Dağlar

Üstündən karvan yeriməz,
Sıxdır dumanların, dağlar!
Yayda-qışda heç əriməz
Quzeylərdə qarın, dağlar!

O qız yaldan tək aşanda,
Saç kəmərə dolaşanda,
Atdan düşüm yol aşanda
Mən olum zəvvarın, dağlar!

Laçınların göydən enməz,
Qayaların baxar dinməz,
Yaman gündə üzün dönməz,-
Pozulmaz ilqarın, dağlar!

Ovçu gəzər oğrun-oğrun,
Maralların düşər yorğun.
Qonaq gəlib sizə Vurğun
Sevinsin gülzarın, dağlar!

Vurğun S. Dağlar : şeir // Seçilmiş əsərləri. 5 cildə. – Bakı: “Şərq-Qərb”, 2005.
– C.2. – S. 232.